

దేశం అభివృద్ధి బాటలో ముందుకు పోతున్నదని, దేశ ఆర్థికాభివృద్ధి 8 శాతానికి చేరుకుందని, దాన్ని పన్నెండు శాతానికి పెంచుతామని, అభివృద్ధి ఫలాలను పేదలకు అందించి వారి జీవితాల్లో మార్పులు తెస్తామని పాలకులు ఊదరగొడుతున్నారు. ఆర్థికాభివృద్ధి గురించి ఎన్.డి.వి. ప్రభుత్వం చాలా గొప్పగా చెప్పుకొంటున్నది. పాలకులు చెబుతున్న ఆర్థికాభివృద్ధి స్వభావం ఏమిటి? అది ఎవరి అభివృద్ధి? పేదల జీవితాల్లో వచ్చిన మెరుగుదల ఏమిటి? అన్న అంశాలను పరిశీలిస్తే పాలకుల మాటల్లో డోల్రతనం అర్థమాతుంది.

దేశంలో జరుగుతున్నది నిజమైన అభివృద్ధి అయితే, అది పేదల అభివృద్ధికి తోడ్పడేది అయితే, వారి జీవన ప్రమాణాలు మెరుగుపడాల్సి ఉంది. అలా జరగలేదన్నది కలోర వాస్తవం. అనేక సర్వే నివేదికలు ఈ వాస్తవాన్నే వెల్లడించాయి. ఇంటర్వెషనల్ ఫుడ్ పాలసీ రీసర్చ్ ఇన్స్టిట్యూట్ (బయఫిఅర్స్) రూపొందించిన ప్రపంచ ఆకలి సూచిలో 118 దేశాల్లో భారత్ 97వ స్థానంలో ఉంది. పోషకాహారలోపం, ఎత్తు, బరువు తగినవిధంగా లేకపోవటం, బాలల మరణాల శాతం ప్రాతిపదికగా అది రూపొందించడింది. భారతదేశం ప్రక్కనున్న చిన్నదేశాలు కూడా మనకంటే మెరుగైన స్థితిలో ఉన్నాయి.

జాతీయ కుటుంబ ఆరోగ్య సంస్థ 2014-15 సంగాలలో నిర్వహించిన సర్వేలో ఎత్తుకు తగిన బరువు లేని ఐదు సంవత్సరాలలోపు పిల్లలు 37 శాతం ఉన్నారని పేర్కొంది. ఐదు సంవత్సరాల వయస్సు రాకముందే మరణిస్తున్న బాలల సంఖ్య వెయ్యికి 48 మందిగా ఉన్నట్లు కూడా పేర్కొంది. నిత్యం అంతర్యుద్ధంలోనూ, అమెరికా దురాక్రమణాలో కొట్టు మిట్టాడుతున్న ఇరాక్లో 32, లిబియాలో 13, నేపాల్లో 36, శ్రీలంకలో 10, బంగాల్ దేశాలో 38 మందిగా ఉన్నారు; గత ఐదు సంవత్సరాలగా అంతర్యుద్ధంతో అల్లాడుతున్న సిరియాలో ప్రతి వెయ్యి మంది బాలలకు 13 మంది ప్రాణాలు కోల్పోతున్నారు; బాగా వెనుకబడి దారిద్ర్యంతో అల్లాడుతున్న ఆఫ్రికా ఖండంలోని అనేక దేశాలు ఈ విషయంలో భారత్కన్నా మెరుగైన స్థితిలో ఉన్నాయి.

బాలలు ఎదుర్కొంటున్న ఇలాంటి దుర్భర పరిస్థితులు, దేశాభివృద్ధి బాట ఎటు సాగుతుంది, పేదరికం ఎంతగా ఉంది తెలియజేస్తోంది. దేశాభివృద్ధిలో రేపటి పోరులుగా ఉండాల్సిన బాలలు ఆహారలోపంతో మరణించటంపట్ల ప్రభుత్వాలు సిగ్గుతో తలదించుకోవాలి. బాలబాలికలు పుట్టినప్పటి నుంచి వెయ్యిరోజుల్లో వారికి ఏర్పడే పోషకాహార లోపాన్ని ఆ తర్వాత తీర్చటం సాధ్యం కాదు. శారీరక, మానసిక అభివృద్ధికి అవసరమైన ఆహారం పొండకపోతే, వారు వయస్సుకి తగ్గ ఎత్తు, ఎత్తుకు తగ్గ బరువు పెరగటం సాధ్యంకాదు. తగినంత ఆహారం తీసుకోకపోతే రోగిరోధక వ్యవస్థ స్క్రమంగా పనిచేయదు. దేశంలో అత్యధిక కుటుంబాలు తీసుకొనే ఆహారంలో పోషకాల లోపం ఎక్కువగా ఉంది. అందుకు ఆర్థికపరిస్థితులే కారణం. గత 40 సంవత్సరాల కాలంలో కూరగాయలు, క్రొవ్వు పదార్థాలు, నూనెలు తీసుకోవటం తగ్గిందని నేపణల్ న్యూట్రిషన్ మానిటరింగ్ బ్యారో నివేదిక వెల్లడించింది. జాతీయ పోషకాహారసంస్థ 2011-12 సంగాలో నిర్వహించిన సర్వేలో గ్రామీణ ప్రాంతంలో అన్నిరకాల ఆహార ధాన్యాలు, పప్పులు, కూరగాయలు, ఆకుకూరలు, పాలు, పంచదార, నూనెలు, క్రొవ్వు పదార్థాలు అవసరమైన దానికన్నా తక్కువ తీసుకొంటున్నారని వెల్లడించింది. గత 40 సంగాల్లో వారి రోజువారి తలసరి ఆహారంలో 100 గ్రాములకు పైగా ఆహారధాన్యాలు, 13 గ్రాముల మాంసక్రత్తులు, ఇతర పోషకాలు తగ్గాయని పేర్కొంది. పోషకాలు లేని ఆహారం తీసుకొంటున్న ఘరితంగా 2014లో 61 శాతం మంది బాలలు రక్తహీనతతో అనారోగ్యకరమైన జీవితం గడువుతున్నారు. పురుషుల్లోనూ మూడవవంతు మంది ఈ సమస్యను ఎదుర్కొంటున్నారు.

పేద ప్రజలు ఆహారం అందక రోగాలకు, మరణాలకు గురొతున్నా, వారి ఆహార సమస్యను పరిష్కరించేందుకు ప్రభుత్వాలు చర్యలు తీసుకోవటం లేదు. దేశంలోని ఆహారసంస్థల గోదాముల్లో టన్నుల కొద్ది ఆహారధాన్యాలు ముక్కొంటున్నాయి. గత కొద్ది సంవత్సరాల్లో ప్రభుత్వ గోదాముల్లో లక్షల కోట్ల విలువైన ఆహారధాన్యాలు పనికిరుకుండా పోయాయి. మరొకవైపున అధిక ధరలతో సామాన్య ప్రజలు ఆహార ధాన్యాలు కొనలేక అర్ధకులతో అలమటిస్తున్నారు. ప్రజా పంపిణీ వ్యవస్థ ద్వారా పేదలకు నెలకు ఒక్కొక్కరికి అందించే ఐదుకిలోల ఆహారధాన్యాలు గ్రామీణ ప్రజలకు ఏమాత్రం చాలపు. అవికూడా ముక్కొంటున్నాయి. అవికూడా ముక్కొంటున్నాయి వాసన రావటంతో తినలేని పరిస్థితి ఏర్పడుతున్నది. ఒక పూట అన్నం దొరికినా, పోషకాలు లభించే కూరలు వారు తినలేకపోతున్నారు. దేశంలోని పేదలు ఆహారం దొరక్క అల్లాడుతుంటే, పాలకులు మాత్రం లక్షల టన్నుల ఆహార ధాన్యాలను, ఇతర ఆహార ఉత్పత్తులను విదేశాలకు తక్కువ ధరలకు ఎగుమతి చేస్తున్నారు. దేశ ప్రజలకన్నా, విదేశీ సంపన్ములకు చౌకగా ఆహారాన్ని అందించటమే ధ్యేయమని ఈవిధంగా పాలకులు చాటుకొంటున్నారు.

పాలకుల వర్గ స్వభావానికి దేశ ఆర్థిక విధానాలు అగ్గం పడతాయి. దేశియ ప్రయోజనాలు ఏమాత్రం ఉన్న పాలకులైనా కొంతైనా ప్రజల ప్రయోజనాలకు అనుగుణమైన విధానాలు అమలుజరుపుతారు. భారత పాలకువర్గాలకు ఆ స్వభావం లేదు. సామ్రాజ్యవాదులతో రాజీవడి వారు పెట్టిన ప్రతి తలకు ఆమోదం తెలిపి అర్థరాత్రిపూట అధికారాన్ని చేతులు మార్చుకొన్న భారత దళారీ పాలకులు-సామ్రాజ్యవాదుల, బడా బూర్జవాల, భూస్వాముల దోషించే ప్రయోజనాల పరిరక్కకులుగా ఉన్నారు. దేశ

నహజవనరులను, సంపదలను వారి పరం చేసే విధానాలు అమలుజరుపుతున్నారు. గ్రామీణ ప్రాంతంలో సేడ్యుప్పథూములు అత్యధికంగా భూస్వాముల వద్ద పోగుపడి ఉన్నాయి. పారిక్రామిక రంగంపై బదా పెట్టబడిదారుల ఆధివత్యం కొనసాగుతున్నది. గ్రామీణ పేదలు, పట్టణ శ్రామికులు సృష్టిస్తున్న సంపదలు భూస్వాముల, సామ్రాజ్యవాదుల, బదా పెట్టబడిదారుల పరమోతున్నాయి. ఫలితంగా వారు కోట్లకు పదగలెత్తు తున్నారు. గ్రామీణ-పట్టణ పేదలు, శ్రామికులు ఆర్థిక సంక్షోభంలో కొట్టుమిట్టాడుతున్నారు. ఈ విధంగా సంపద దేశ ప్రజలందరికీ దక్కుకుండా కొద్దిమంది వద్దే పోగుబడి ఆర్థిక అసమానతలు తీవ్రంగా కొనసాగుతున్నాయి. దాని ఫలితమే పేదరికం.

గ్రామీణ పేదలు, పట్టణ శ్రామికులు, తమ శ్రమశక్తిని అమ్ముకొన్న దాని ద్వారా వచ్చే ఆదాయం కుటుంబపోవణకు సరిపోక అర్థాతలితో పోవకావోనికి దూరపై అనేక వ్యాఘలకు గురికావాల్సి వస్తున్నది. ప్రపంచికరణ, ప్రైవేటీకరణ విధానాల అమలు ఫలితంగా శ్రమజీవులకు ఉపాధి సమస్యగా మారింది. వ్యవసాయంలో అవసరంలేని యాంత్రీకరణతోపాటు, పెరిగిన భర్మలకు అనుగుణంగా పంటలకు న్యాయమైన ధరలు లభించక, వ్యవసాయం గిట్టుబాటుకాక అప్పులపొలైన చిన్నకారు రైతులు కూడా వ్యవసాయ కూరీలుగా మారటంతో ఉపాధి తీవ్ర సమస్యగా మారింది. గతంలో 120 రోజులు పని దొరికితే నేడు 70 రోజులు కూడా పని లభించటంలేదు. గ్రామీణ ఉపాధివోమీ పథకం పేదల ఉపాధి సమస్యను పరిష్కరించలేకపోయింది. పాలకుల బదా పరిశ్రమ ధివతుల అనుకూల విధానాల ఫలితంగా ప్రభుత్వ రంగంలోని, ప్రైవేట్ రంగంలోని వేలాది పరిశ్రమలు మూతపడి లక్షలాది శ్రామికులు ఉపాధిని కోల్పోయారు.

ఉపాధి లభించక, లభించినా వచ్చే ఆదాయం కుటుంబ పోవణకు సరిపోక పుట్టిన పిల్లలకు కూడా పోవకావోరం అందించలేక గ్రామీణ, పట్టణ శ్రామిక కుటుంబాలు అతి నిక్షపిస్తున్న జీవితాలు గడుపుతున్నారు. ఫలితంగా ఈ కుటుంబాల్లోని పిల్లలు బాల్యంలోనే చనిపోతున్నారు. రక్తహీనత, బరువు తక్కువ లాంటి సమస్యలతో మరణశయ్యవైపు వయనిస్తున్నారు. పిల్లలే కాకుండా ప్రీలు, పురుషులు కూడా రక్తహీనతతో బాధపడుతున్నారు.

గ్రామీణ పేదలకు, పట్టణ శ్రామికులకు ఉపాధి కల్పించటంలో పాలకులు ఉద్దేశ్యపూర్వక నిర్క్షం వహిస్తున్నారు. దేశంలో ఆర్థిక అభివృద్ధి అనేది, పేద ప్రజలకు కాదని, భూస్వాములకు, బదా పరిశ్రమాధి పతులకు, సంపన్నులకు మాత్రమేనని స్పష్టమాతోంది. అది నిజమైన అభివృద్ధి కానేకాదు. భూమి నుండి, ఫౌక్షరీల నుండి ఉత్పత్తులు సృష్టిస్తున్న గ్రామీణ పేదలకు, శ్రామికులకు వాటిపై హక్కు ఏర్పడినప్పఁడే దేశంలో నిజమైన ఆర్థికాభివృద్ధి ఏర్పడుతుంది. తద్వారానే పోవకావోరలోపం సమస్య సంపూర్ణంగా పరిష్కారమౌతుంది. ఇలాంటి అభివృద్ధిని పాలకులు అమలు జరపరు. ప్రజలే ఉద్యమాల ద్వారా సాధించుకోవాలి.

○○○○○